

VILMA KADLEČKOVÁ

mycelium

Vrstva ticha

VILMA KADLEČKOVÁ
MYCELIUM – KNIHA ŠESTÁ
VRSTVA TICHÁ

Ilustrace na obálce Tomáš Kučerovský.
Grafická úprava a sazba Radomil Dojiva a Michal Pullmann.
Odpovědný redaktor Richard Klíčnický.
Technická redaktorka Saša Švolíková.
Korektury Eva Brucknerová.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
jako 146. svazek edice Fantastika,
roku 2021 jako svou 4743. a 4741. publikaci.
Vytiskla tiskárna Protisk.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-3640-1 (brožované vydání)
ISBN 978-80-257-3638-8 (vydání v pevné vazbě)

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na:
www.facebook.com/argo.cz

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS.
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

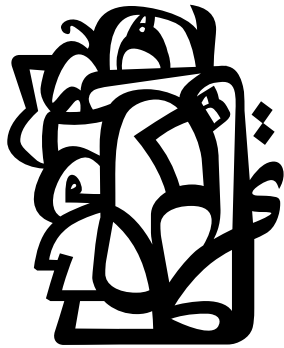
Pětice posvátných drog. Pět stupňů na cestě k Osvícení: to nejskvělejší a nejstrašnější, co přinesla civilizace Össeanů lidským planetám. *Gömersäul*, terronsky zvaný *Jantarové oči*, prolomí hradby přičetnosti. *Laëgühr*, *Led pod kůží*, zaostří mysl na vzdálený cíl. *Ökrë*, *Pád do temnot*, sežehne plamenem všechno, co bylo; a *yantrün*, *Vidění*, otevře bránu do nového světa a nové reality. Nakonec přímo k duši promluví *räwë*, *Hlasy a hvězdy* – a spojí chaos pochybností do jediného a jedinečného celku, do *Vesmírného kruhu Dokonalého Bytí*.

Taková je víra Össeanů.

Jenže pak jsou tady ti ostatní. Lidi jako Lucas Hildebrandt, kteří sice pochopili, co se po nich chce, ale stejně to jaktěživi neudělají správně. *Vesmírnému kruhu Dokonalého Bytí* zásadně říkají *Nesmírný puch Dokonaného Zblití*; a místo aby stoupali k Bohu, zarytě klopýtají přesně opačným směrem.

Pro ně je to opravdové peklo. Nebo aspoň boj o život.

Pět stupňů nesvobody, závislosti, šílenství.

Sühähl

KAPITOLA PRVNÍ

Svátost důvěry

Nejdůležitější věci se odehrají uskrytu, protože tím, jak zůstávají utajeny naší mysli, nad námi získávají moc. V hlubinách padne rozhodnutí, ukováno bez účasti toho, čemu říkáme Skutečnost – a zatím naše vědomí, připoutané k sítím Zjevného, je vyneseno na povrch, smýkáno větrem přeludů, vláčeno v zajetí iluzí, klamáno bez ustání; to je urrümaë. Hmotný svět je urrümaë. To, co přinášejí smysly, je urrümaë. A ten, kdo nechá svou mysl ulpívat ve světě hmoty, drží v rukou jenom stín stínů, urrümaë, nicotu.

Existuje však jiná jistota, klenoucí se jako most v mlhách. Ne každý rozpozná tvar jeho pilířů v prázdnu. Ne každý svěří tíhu vlastních kroků něčemu jen tušenému. Není to tvar ani věc, bod ani myšlenka, Já ani Bůh; jen Směr a Směřování. I tak je ale realnější než cokoli ze světa, který slepci nazývají skutečným.

To je svoboda.

Čím hlouběji v urrümaë tonou všichni, tím víc prahnou po svobodě ti nejlepší.

Takhle to bylo celé. Tak zněla novější heretická verze starého citátu, svévolný dovětek, který Církev zakázala... a kterým se šepetem prokazovali odpadlíci, když si v temných uličkách össenských měst předávali sühëhl, aby se vyhnuli Pětici a nesvobodě, nutně provázející každé kolektivní osvětlení. Ta poslední věta obrací oficiální doktrínu naruby. Popisuje největší nebezpečí, které lidské bytosti hrozí... a zároveň její největší naději; a tím dává tomu citátu jeho konečný, nejzazší význam. *Tak nic, všechno špatně, zapomeňte na spořádanou cestu k Bohu, radí váhající m věřícím s pravou össenskou laskavostí.*

Tady jde o božskou sílu v člověku! Na konkrétním stavu světa a míře potíží nezáleží, protože pokud svoji svobodu opravdu chcete, nakonec ji dostanete a všechno dobře skončí. Zadarmo to není, to je jaksí nutno přiznat na rovinu; ale kdo by se ptal na cenu? Vždyť na celém světě není zboží, za které by mělo větší smysl vydat i nejposlednější drobné.

Právě tohle si Lucas říkal... to si připomínal s narůstající touhou, zatímco stál ve vyskleném okně vysoko nad městem. Na první lekci argenit~míjat se sešli nahoře v Carmodii hned další den; sraz si dali v půl čtvrté ráno, v hodinu krutou a nelidskou, protože jindy Aš~šád prostě neměl čas; ale on si nestěžoval. I v krutosti si uměl vychutnat krásu. *Tohle je mystická chvíle před svitáním, která se pro psychotroniku zdá mimořádně vhodná... a mystické místo málem v nebi, protože ve stěně pořád ještě chybí sklo. Až v devět přivezou nové okno. Do té doby je cesta otevřená. Obruč noci povoluje; pohasínající hvězdy se mísí s vějířem barev; všude je přízračný klid. Dovnitř se dere vůně moře a předjitřní chlad. V závanu větru se dá sklouznout... prosmýknout se z hmotného světa daleko nad oceán; a dosáhnout svobody tak snadno!* Území bylo sice Aš~šádovo, jenže Aš~šád se tak blízko k propasti neodvažoval; a tak to byl jen Lucas sám, kdo udělal těch posledních pár kroků. Jeho špičky v gerdánských střevících se vznášely v prázdnu nad hlubinou; pekelná dávka adrenalinu mu rozbouřila krev, sotva se podíval pod sebe na vibrující stěnu skla, od které ho nic dalšího neoddělovalo; ale hlavu měl lehkou a prsty ho brněly přívalem síly.

Tady je rozhraní. Místo zlomu, linie změny, hrana ledovce. Odraziště na vrcholku plazmové dráhy... okraj světa... práh.

Zatrnilo mu. Jako Práh Rekeghu.

V hlubinách paměti se to mihlo a škrtklo to zdola o jeho vědomí: snová vize, neukotvená vzpomínka, chvíle v bezčasi. Tam v Giddöhru zrovna takhle stál se špičkami v prázdnu. *Je to Práh mezi světy. Tou hranicí vesmír končí. Ostrá linie se táhne po podlaze; a on se vyklání až za ni a dívá se do mlhavého cizího prostoru, který se před ním rozevírá jako propast nebo skalní dóm, naplněný mihotavými odlesky světla a vystřelujícími jazyky tmy. Usilovně se snaží v dálce cosi zahlédnout... ale cáry mraků mu letí před očima a tajemství ho míjí, vzdálené sotva na půl dlaně a na půl kroku –*

Přešlo to a zmizelo to. Co to tam uvnitř mohlo být?! Dost možná stačilo jen zadržet dech a natáhnout ruku, aby to uchopil a navždy měl; jenže on to nedokázal. Ne v té době, ne v té situaci.

Ale dokáže to teď.

Lucas se pousmál. Ať už se na Rekeghu odehrálo cokoliv... a ať se to vytratilo z jeho paměti z jakýchkoliv příčin, on se k té informaci dostane. Už ví, kde a co má hledat. Ví, kam vrazit páčidlo – jen co díky argenit~míjat dostane nějaké do ruky. Je to jasně definovaný cíl: důvod, proč psychotronic~ké schopnosti chtít, mít a používat. Proláme se do paměťové kapsle, kterou mu vcepal do hlavy jeho otec... rozvíří všechna následná tajemství, která se kolem ní za ty roky nabalila jako vrstvy slizu; a všechno to propláchne čistou vodou jasného argia~lujského vědomí. Zvítězí nad tím. Prohlédne si truhlu s poklady a haraburdím, která mu zůstala na památku po všech těch samozvaných dobrodincích a organizátorech jeho života. Vybere si střízlivě a sám, co z těch věcí stojí za uchování, a zbytku se prostě zbaví. Dávná předurčení a tajné plány cizích lidí vysype do popelnice. Už o něm nebudou rozhodovat jiní.

Na chvíli zavřel oči. *A je to ještě lepší. Nejen že se můžu zbavit cizích plánů; můžu si dovolit mít i nějaké vlastní!* uvědomil si s čirým potěšením. *Všechno je jinak; ale není to zlé. Morrisonova proměna se uzavřela. Smrt ode mě couvla jako moře za odlivu. Můžu se na té vlně svězt.*

Konečně se odvažoval tomu uvěřit. A konečně – po hodně dlouhé době! – pocítil záchvěv štěstí.

Propast a prázdno... plazmová dráha... prostor k nádhernému dlouhému letu. Vlákna energie všude kolem.

Svoboda. Touha. Závratný pád!

Nový začátek je na dosah.

Na dosah... byl kousek papíru, popsaný mírně archaickým Ashovým písmem. *Půjdu dnes dřív, potřebujeme s tvým bratrem něco vyřídit*, četla Sofie.

Upustila Ashův vzkaz zpátky na polštář, kde ho před chvílí našla, když v touze po troše lidského tepla naslepo tápala po vychladlé a vzorně ustlané druhé půlce postele. Zamžourala na netlog. *Čtvrt na pět? Ráno?! Cože?!* Zaúpěla a zavrtala se zpátky do peřin. Jestli si Ash s Lusem domluvili schůzku na hodinu tak zrudnou, je to projev šílenství, se kterým není radno mít nic společného.

Schůzka za sůtání. S tvým bratrem... si to potřebujeme vyřídit –

V polospánku se jí to prolnulo se scénou z nějakého historického filmu.

Tam neměli taxíky, ale kočáry s koňmi. Oba účastníci *schůzky* si přivedli své sekundanty. Vystoupili na liduprázdné bahnitě louce. Divák už má jasno. *Jeden z těch dvou... to nepřezíje.*

A bude to samozřejmě ten záporák.

S dalším zaúpením si Sofie přetáhla peřinu přes hlavu. *Nesmysl. Takhle to přece vůbec není. Ash má rozum. Žádné tahanice nedopustí. Ash je –*

Zase vklouzla do snu.

Lev.

Souboj na pistole nahradilo safari; byly tam skály a písek a mezi trsy suché trávy majestátně pózoval král zvířat. Líně zíval, protahoval si drápy a okázale dával najevo svou nadřazenost... ale vtom se mezi balvany bleskově prosmýklo hadí tělo, načež královská důstojnost vzala zaspvé; role se obrátily, země se zatřásla, svět byl vzhůru nohama. *Lev utíká před hadem. A vpředu je skalní stěna. Rokle tady končí. Z cesty se stala slepá ulička. Lev couvá, kam až to jde, ale skálu má za zády. Už nemůže kličkovat. Nemůže uhnout. Had ho vehnal do pasti; neštítí se ničeho; a Lucas má duši hada –*

Sofie se s trhnutím probrala, teď už doopravdy. Prudce se posadila. Nebyla typ na proročké sny, ale tohle podobenství se dá vyložit celkem jasně: *Aš~šád a Lucas jako lev a had. Z nějakých jí nepochopitelných důvodů ti dva stojí proti sobě. Spílají si, kudy chodí... ale přitom se obcházejí velmi pečlivě, aby se náhodou nepotkali, protože moc dobře tuší, že by to špatně dopadlo. Sledovala to celou dobu, co s Aš~šádem žila. Chvillemi se jí zdálo, že to zvláštní napětí mezi ním a Lusem je jen jakési vleklé a tragické nedorozumění. Jindy jí zase připadalo, že jejich vzájemná nenávisť je naprosto zákonitá: konflikt dvou kohoutů v ohrádce. *Lus to jistě taky cítí. Proto včera přišel do Carmodie? Už ho omrzela studená válka, takže se rozhodl to rozetnout?!* Ano; to by mu bylo podobné.*

Jenže ono je toho víc. Záhady se hromadí. Sofie frustrovaně vydechla. Z Luse se stává něco... co se mi přestává líbit.

Zlomilo se to tím treighrů. Tam se to celé rozbilo. V pitomém kumbálu na šaty! Mezi nimi dvěma jako žhavý plech stála ta záležitost se *stříbřitým chladem*: chvíle, kdy ji Lus odporně vyslychal a drtil a mučil jen kvůli tomu, že na něj *stříbřitý chlad* údajně *nastražila* – přičemž ona tím nemyslela nic horšího než dát mu příležitost, aby se dostal ke svým vytěsňeným vzpomínkám. Tehdy rovnováha přestala fungovat. Sofii by nevadilo, že Lus získal schopnost treighrů. Hrozné bylo, že tu zbraň s takovou samozřejmostí používá. On, její *bratr*, dokázal být krutý čistě *össenským* způsobem... a přitom si nejspíš

vůbec neuvědomoval, že pro někoho – například pro ni – už by to mohlo být za hranou. Jejich definice toho, co je ještě *normální* a *přípustné*, se beznadějně rozešly.

A Lus pak v divných věcech pokračoval. Seděl vedle ní na pohovce, ruku měl položenou na opěradle za jejími rameny a dělal něco odporného, čemu vůbec nerozuměla. Tvářil se, že ji utěšuje po konektivním šoku... ale bylo to spíš jako neviditelný jed, šířící se z jeho dlaní. Připadalo jí, že jí ze zad vytrhává kůži s dlouhými cary masa. Nadělal v ní za tu chvíli spoustu děr. Síla z ní crčela jako voda skrz cedník. A pořád ještě teče, ani na vteřinu nepřestává, i když se pak navenek normálně rozloučili a šli si každý po svém a žijou si dál po svém a všechno jede ve starých kolejích hladce a jakoby nic.

Radši ani nechtěla domýšlet, kam Luse ta jeho kolej zavede dál, ale stejně se to k ní doneslo. Před týdnem, když měli jít se starou partou na večeri, se Lus místo toho sešel s nějakou svou kolegyní z Össe, načež se něco semlelo: nějaká těžko popsatelná nehoda v obýváku, u které bylo spousta krve. *Hádka? Rvačka? Neštěstí?* Sofie netušila, co konkrétně Lus téhle Julii Lothové provedl... nebo spíš co se mu tak vymklo, že to tu ženskou málem zabilo; věděla akorát, že všechno zachránil bleskový Aš~šádův zásah. Ash to vyřešil. A také měl (na rozdíl od Luse) ohledy i k ní, protože jí vzápětí zatelefonoval. Prý se nemá vyděsit, až uvidí zprávy. Má říct Pinky, ať jde přespat k nim do vily. Ano, stala se taková maličká nehoda; krev cákala až na strop; ale všichni jsou v pořádku a všechno je pod kontrolou. Ovšem Lucasovi ať v žádném případě nevolá.

Nádhera! Ale budiž; Sofie to respektovala. Mohla si nehty uhryzat – ale předpokládala, že Ash má dobrý důvod, takže se nepokoušela svého bratra kontaktovat a hloupě vyzvídat. Možná to nakonec byla dobrá výmluva... proč se mu vyhnout.

Vždyť ona s ním vlastně nechce mluvit. Natožpak trávit s ním čas.

To si jasně uvědomila včera.

Ono je totiž nakonec možná dobře, že k jejímu konfliktu s Lusem došlo. Náznaky konečně dostaly tvar. Co bylo vskrytu, vyplazilo se zpod kamene ven na světlo; a teď tu ohavnost každý vidí. Tam v Carmodii dokázala vést s Lusem normální konverzaci a chovat se jako vždycky – a dokáže to klidně i příště a přespříště; ale to nic nemění na tom, jak si oni dva stojí. *Ona to Lusovi jaktělživa neodpustí. Nikdy – nezapomene. Znovu nepodlehne klamu, že ho snad zná!*

Lus je její bratr už jenom navenek.

V nitru... je mimozemská zrůda.

Nový začátek je v louži potu a s bradou na podlaze. Chápu, že superhrdina musí umět létat, ale plnohodnotnou levitaci bych na tvém místě radši nezkoušel. Tedy zatím.

Prvních tisíc hodin to bude mnohem nudnější.

Řeřavá tma za zavřenými víčky, odkapávající vteřiny. Lucas slyšel svůj hluboký, pravidelný dech: proud strhávající vědomí, lavinu kamení, nástroj řízeného pádu. Ležel na oblázcích na vrcholku věže, ale to dávno nehrálo roli. *Byl jinde. Byl daleko.*

„Pocit tíže. To je to první, čím se začíná. Postupuje to od konečků prstů, jako by se každý centimetr tvého těla měnil v beztvareé nic. S každým výdechem... se propadáš dolů... dolů... *dolů* –“

Lucasovo vědomí se přimklo k Aš~šádovu hlasu; nechalo se vést jeho slovy a přidávalo k nim barvy a vjemy. Ano, soustředění je nutné. Tohle dá vždycky práci – vymést z hlavy chuchvalce všedních podružností a nánosy medianetového prachu, které se obvykle vrší ve všech koutech a ulpívají na megalitech filozofických idejí. Balvany světónázoru málokdy někdo potřebuje vypácit a leštit, když už jednou vhodně zapadly na dno. Zato prach je věčně v pohybu: vír drobností a nákupních seznamů a frázi z večerních zpráv... balast možností a snění, faktů a spekulací, drbů a citátů... celé to panoptikum zbytečností, které člověk v mysli neustále převrací a které tvoří devadesát devět procent toho, čemu se tak nadneseně říká *rozumné myšlení*. Jenže teď tu byl směr... mytický maják v tmách, most pravé skutečnosti... na dosah.

Dolů! Jízda po plazmové dráze. Skok do propasti. Pád do Nebytí.

Dolů.

„Každá psychotronická akce probíhá v několika fázích. Zkušený argia~lu jimi dokáže projít ve zlomku vteřiny, ale ty bys je měl zatím důsledně odlišovat,“ vysvětloval mu Aš~šád, než začali. „První krok je soustředění. Navodit potřebný stav mysli: *spadnout, sestoupit... ponořit se...* neboli dosáhnout *gleewarinského transu*, jak říkají na Ōsse. Tam *dole* nastane posun vnímání. Mysl se přepne do jiného módu. Začne pro ni být přístupný další rozměr, skrz který se dají obejít běžná omezení našeho světa. Pak se dá na okolí působit přímo: komunikovat a vnímat bez použití smyslů... a manipulovat s energií, hmotou a prostorem bez fyzického kontaktu. To je podstata psychotroniky.“

Byla to regulární přednáška. Aš~šád se pustil do výkladu se zápallem vědce – skoro jako starý pán, když se rozohnil nad nějakou obskurní záludností lodního össeinu. Zmizela jeho věčná ostražitost a odstup. Oči mu zářily zaujetím. „Jakmile jsi *dole*, nastává fáze druhá: v duchu si vizualizuješ, co přesně chceš udělat, neboli vytvoříš *myšlenkový příkaz*“, vysvětloval. „Ve třetí fázi pak do téhle virtuální šablony vléváš energii, která ho provádí; tím příkaz *aktivuješ*. Můžeš vytvářet celé řetězce příkazů. Když to máš hotové, vracíš se nahoru. To je čtvrtá fáze, *korektní ukončení*: správným způsobem gleewarinský trans zrušíš, aby nějaké jeho nežádoucí pozůstatky nepřetrvávaly do dalšího života. Na tohle jsi při svých pokusech vůbec nebral ohled; jenže pokud *ukončení* vynecháš, je to jako vyjít na ulici s nezavřeným kufrem. Při každém kroku se věci sypou na chodník.“

Lucas naslouchal s pobavením a s úlevou. Očekával nestravitelné závěje zenové fomalhiwské mystiky, rádoby hlubokomyslné žvásty a mlhavou neurčitost, ze které budou trčít tajemné *Prsty Chaosu* jako pařáty z hrobu; jenže Aš~šád to pojal čistě prakticky a pro jednu si nechal řeči o Osudu od cesty. V jeho podání psychotronika působila jako naprosto logická, racionální – a dokonce přímo užitelná – záležitost. Kdepak duchovno! Tohle je zkrátka další level pro programátorské geeky.

„Máš výhodu, že stav *dole* znáš... ale tvůj problém je spousta špatných návyků,“ pokračoval Aš~šád. „Vlastně nevíš, jak sestup vyvolat záměrně. Vždycky k tomu došlo samo od sebe a někdy vysloveně proti tvé vůli. Tohle teď musíme změnit. Abychom si rozuměli... netvrdím, že össenský způsob nemůže fungovat. Cest *dolů* existuje celá řada a každá kultura si nachází svoje vlastní. Jenže pokud se máme držet fomalhiwské metodiky, pak psychotropní látky, drüein a oběti nepředstavují systémové řešení. Z pohledu argenit~míjat jsou to berličky, výpomoc zvenčí, u které se nedá zaručit univerzální použitelnost ani opakovatelnost. Jestli máš mít psychotroniku pod kontrolou, budeš muset tyhle živelné metody opustit a vybudovat si přístup nově. A vydláždít si hlavní cestu tak důkladně, aby tě to nedopatřením nestrhávalo na lesní pěšiny.“

Rovnou došlo na praxi. První lekce byla krátká: několik jednoduchých vět. Lucas si instrukce ukládal do paměti, jak mu je Aš~šád postupně říkal. „Mantry jsou jenom obyčejná slova, žádná magie. Důležité je soustředění. Úsilí, které do nich vložíš. V duchu si opakuješ příslušnou formuli pořád dokola, až se ze slov vymyjí poslední zbytky významu. Procházíš jednu za